

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 152/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti a., s. r. o., T., zastúpenej JUDr. D. A., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 34/2011 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti a., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2012 doručená sťažnosť spoločnosti a., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského

súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 19 Co 34/2011 a jeho rozsudkom z 8. decembra 2011.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka (v citáciách označená aj „sťažovateľ“, resp. „navrhovateľ“, pozn.) bola v procesnom postavení navrhovateľa účastníkom konania „o zaplatenie 76 882,65 € s príslušenstvom“ (citované z rozhodnutia krajského súdu, pozn.) vedeného na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 15 C 129/2010 proti odporcom 1. MUDr. E. Š. a 2. J. L. Okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 129/2010-106 zo 4. novembra 2010 návrh sťažovateľky v časti zamietol a vo zvyšku konanie zastavil. Krajský súd v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 19 Co 34/2011 z 8. decembra 2011 „rozsudok okresného súdu v napadnutej časti“ potvrdil.

3. Sťažovateľka dôvody podania sťažnosti konkretizovala takto:

„... týmto podávame sťažnosť proti právoplatnému rozhodnutiu – rozsudku Krajského súdu SR spis. zn. 19 Co 34/2011-131 zo dňa 8. 12. 2011, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 15 C 129/2010-106 zo dňa 4. 11. 2010.

Dôvodom podania tejto sťažnosti je skutočnosť, že týmito rozhodnutiami boli porušené tieto základné práva sťažovateľa:

- právo na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR,*
- právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR,*
- právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,*
- právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“*

4. Sťažovateľka po doslovnom citovaní podstatnej časti odôvodnenia druhostupňového rozsudku v sťažnosti uviedla: „*Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí len formálne vysporiadal s námietkami sťažovateľa bez toho, aby jeho dôvody uvedené v rozhodnutí mali oporu v konkrétnom právnom ustanovení. Preto je napadnutý rozsudok svojvoľný a arbitrárny. Podľa nášho názoru sa uvedenými ustanoveniami (uvedenými v odôvodnení rozsudku, pozn.) odvolací súd vo veci dostatočne neriadil, v dôsledku čoho napadnutým rozhodnutím porušil naše základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé*

súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy, právo na rovnosť podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru... V súlade s uvedenými ustanoveniami OSP je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia... aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a zaoberalo sa príčinami sporu... Pokiaľ odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku neuviedol, (hoci aj poukázaním na konkrétnu časť odôvodnenia preskúmaného rozsudku súdu prvého stupňa), o aké právne úvahy svoj záver oprel, postupoval nedôsledne a porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, zahŕňajúce právo na spravodlivý proces, súčasťou ktorého je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany...“ Ako dôkazový materiál sťažovateľka k sťažnosti pripojila rozsudok krajského súdu sp. zn. 19 Co 34/2011.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd... rozsudkom sp. zn. 19 Co 34/2011-131 z 8. 12. 2011 porušil základné právo sťažovateľa..., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy..., právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy..., právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

2. Rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 19 Co 34/2011-131 z 8. 12. 2011 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

6. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 127 ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne nemá právomoc rozhodovať o takých sťažnostiach, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

11. Sťažovateľka v sťažnosti namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 19 Co 34/2011 z 8. decembra 2011.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní. (Podľa odseku 2 každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.) Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

13. Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka namietala porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho rozsudkom (ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie), a to najmä tým, že sa stotožnil s faktickými zisteniami, právnymi názormi a závermi okresného súdu, ktoré však podľa názoru sťažovateľky vyplývali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci (súd nevykonal ňou navrhované dôkazy) a jeho nesprávneho právneho posúdenia, a tiež tým, že svoje faktické a právne závery krajský súd nedostatočne odôvodnil (pozri bod 4).

II.A

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať

a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, I. ÚS 290/2010), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 19 Co 34/2011 z 8. decembra 2011 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy a dohovoru.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V úvode odôvodnenia svojho rozhodnutia oboznámil podstatné časti prvostupňového rozsudku a odvolaciu argumentáciu sťažovateľky: „*Proti tomuto rozsudku v zákonom*

stanovenej lehote podal odvolanie navrhovateľ, a to vo výroku, ktorým bol jeho návrh voči odporcom 1/, 2/ zamietnutý. Dôvody svojho odvolania videl v ust. § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ O. s. p., keď mal za to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Uviedol, že navrhoval v konaní vypočúť... Trval na svojom názore, že nájomná zmluva nie je dostatočne určitá a zrozumiteľná vo vzťahu k predmetu nájmu, nie je v nej dostatočne určité a zrozumiteľne určený predmet nájmu,... , trval na svojom názore, že zmluvu o nájme museli popri odporcoch uzavrieť aj ostatní podielovní spoluvlastníci alebo tí, ktorých podiely predstavujú väčšinu, čo splnené nebolo. Zdôraznil, že predložený súhlas spoluvlastníkov zo dňa 15. 09. 2007 je bezpredmetný z toho dôvodu, že bol udelený až dodatočne po uzatvorení zmluvy o nájme medzi účastníkmi... K otázke svojho nároku na náhradu škody dôvodil, že odporcovia mu škodu spôsobili tým, že s ním uzavreli zmluvu o nájme, ktorú neboli oprávnení a spôsobili uzavrieť a tak spôsobili jej neplatnosť a uviedli navrhovateľa do omylu... Tvrdil, že by nebol odkúpil majetkové práva a zariadenie kaviarne A. a neuzavrel nájomnú zmluvu s odporcami, pokiaľ by nebol konal v presvedčení, že na základe uzavretej zmluvy o nájme a predkupnom práve a po ubezpečeniach odporcov, že tieto priestory kaviarne bude môcť odkúpiť v budúcnosti od odporcov.“

Po uvedení stanoviska odporcu 1/ k odvolaniu krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v rozsahu a dôvodov podaného odvolania bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť.“

Rozsudok okresného súdu nebol účastníkmi napadnutý odvolaním v časti, v ktorej bolo konanie o časti návrhu navrhovateľa o zaplatenie 691,68 eur od odporcu 1/ a o zaplatenie 773,05 eur od odporcu 2/ zastavené. V tejto časti preto krajský súd rozsudok okresného súdu nepreskúmal, nakoľko nadobudol právoplatnosť (§ 206 O. s. p.).

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky navrhovateľa vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa a tieto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli navrhovateľom preukázané a ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z daného titulu odvolací súd si osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. odkazuje. Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva nasledovné:

Odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O. s. p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými v citovanom zákonom ustanovení pod písm. a/ až f/. V prejednávanej veci navrhovateľ v podanom odvolaní vytyka súdu prvého stupňa neúplné zistenie skutkového stavu, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.), že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.).

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p. spočíva v takej skutočnosti, že ak účastník alebo jeho zástupca navrhol vykonanie dôkazov, ktoré boli spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ich nevykonal, vzniká nedostatok v skutkových zisteniach, ktorý treba odstrániť.

V danej veci navrhovateľ navrhoval doplniť dokazovanie výsluchom svedkyne E. M. ako predchádzajúcej nájomníčky predmetných priestorov, od ktorej odkúpil majetkové práva a zariadenia kaviarne A. z toho dôvodu, že táto sa mohla vyjadriť k okolnostiam uzatvárania a trvania nájomného vzťahu vrátane dohody o predkupnom práve, otázky poberania nájomného od nej odporcami bez vedomia a súhlasu ostatných podielových spoluvlastníkov, keďže aj ďalší podieloví spoluvlastníci v bytovom dome požadovali od nej platenie nájomného a ona ho platila aj niektorým ďalším podielovým spoluvlastníkom v bytovom dome.

Z obsahu spisu vyplýva, že účastníci boli poučení na pojednávaní dňa 04. 11. 2010 podľa § 120 ods. 4 O. s. p., nemali návrhy na doplnenie dokazovania. Pokiaľ navrhovateľ

navrhol v priebehu konania vypočúť svedkyňu E. M. a súd prvého stupňa uviedol, že jeho návrh zväži a následne nenariadil výsluch uvedenej svedkyne, je zrejme, že jej výsluch nepovažoval za potrebný vykonať pre zistenie skutkového stavu veci. Po preskúmaní námietky navrhovateľa odvolací súd dospel k záveru, že výsluch navrhovanej svedkyne ku skutočnostiam uvádzaným navrhovateľom (okolnosti a trvanie nájomného vzťahu a predkupné právo vyplývajú z písomne uzavretej zmluvy o nájme a výsluchu účastníkov, platenie nájomného bývalou nájomníčkou je v danej veci právne bezvýznamné) nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť zistený skutkový stav vyplývajúci z listinných dôkazov, nachádzajúcich sa v spise ako i výsluchu účastníkov, a preto vykonanie tohto dôkazu považoval za nadbytočný a nesúvisiaci s daným predmetom konania. Nevykonaním tohto dôkazu nedošlo k neúplnému zisteniu skutkového stavu v danej veci, nakoľko tento dôkaz nebol potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p. uplatnený navrhovateľom nie je daný.

Podstata druhého odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní je treba považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu podľa ust. § 132 O. s. p. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko čo vyšlo za konania najavo, včítane toho čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zbral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až § 135 O. s. p.

Preskúmaním napadnutého rozsudku krajský súd zistil, že okresný súd vo veci vykonal všetky účastníkmi navrhnuté dôkazy (s výnimkou tých dôkazov, ktoré považoval za nadbytočné), ako aj tie, ktoré sám považoval za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a tieto dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 132 O. s. p. Odvolací súd je podľa § 213 ods. 1 O. s. p. viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, neboli dôvody na opakovanie už vykonaného dokazovania (§ 213 ods. 3 O. s. p.), ale ani na jeho doplnenie (§ 213 ods. 4 O. s. p.).

Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. uplatnený navrhovateľom nie je daný. Skutkové závery uvedené v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd považuje za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje a v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. a na ne poukazuje.

Odvolací dôvod uplatnený navrhovateľom podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. spočíva v mylnej aplikácii (výkladu) právnej normy na zistený skutkový stav, alebo použitie právnej normy, ktorú na zistený skutkový stav vôbec nemožno aplikovať, ako aj posúdenie predbežných otázok, otázok žalovateľnosti nároku a dodržiavanie procesných predpisov upravujúcich otázky, ktoré majú vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci samej.

V súvislosti s výkladom ust. § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka poukazuje odvolací súd na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej pre prijímanie rozhodnutia spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou nepredpisuje zákon žiadnu osobitnú procedúru, ani uskutočnenie formálneho hlasovacieho aktu a pre rozhodnutie samé nepredpisuje žiadnu obligatórnu (napr. písomnú) formu, ani výslovne nedefinuje jeho náležitosti. Uvedené zákonné ustanovenie predpokladá, že proces vytvárania kolektívnej vôle spoluvlastníkov nebude len záležitosťou niektorého spoluvlastníka a že na procese prijímania rozhodnutia sa zúčastnia všetci spoluvlastníci. Odvolací súd zdôrazňuje, že ust. § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka má konštitutívny charakter a jeho zmyslom je vyriešenie konkrétnej nezhody spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou. Dohoda spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou je bezformálnym právnym úkonom, nemusí byť písomná, a teda ak sa týka nehnuteľnej veci môže byť uzavretá i ústne, alebo konkludentnou formou. Z hľadiska doby trvania ju môžu spoluvlastníci uzavrieť na dobu určitú, či na dobu neurčitú, pričom sú svojimi zmluvnými prejavmi viazaní do doby kým nedôjde k zmene pomerov, alebo pokiaľ nie je táto dohoda nahradená novou dohodou

spoluvlastníkov. Nesporné je tiež, že súčasťou rozhodovania o hospodárení spoločnou vecou v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka je i prenájom časti nehnuteľnosti, ktorá je v spoluvlastníctve viacerých osôb, pri ktorom nedochádza k zmene a účelu jeho využitia.

Odvolačí dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. nebol daný, nakoľko súd prvého stupňa správne vec posúdil podľa ust. § 35 ods. 2, § 37 ods. 1, § 38 ods. 1, § 39, § 49a, § 139 ods. 2, § 420 ods. 1, § 663 Občianskeho zákonníka, tieto nielen správne aplikoval, ale i uplatnil ich správny výklad.

Záverom odvolací súd zdôrazňuje, že i prípadné nedodržanie 30-dňovej lehoty na vyhotovenie rozhodnutia súdu, nemôže mať nikdy za následok zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti vrátane rozhodnutia o trovách prvostupňového konania ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach odkazuje na správne odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu.“

17. Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na faktické zistenia a právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu, a tým aj okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

19. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 19 C 34/2011 z 8. decembra 2011 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

20. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy

21. Sťažovateľka namietala tiež porušenie základného práva „na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy“ a základného práva „na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ predmetným rozhodnutím krajského súdu (pozri body 3 a 5). K tejto časti sťažnosti ústavný súd predovšetkým konštatuje, že okrem dôvodov majúcich preukázať porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (uvedených v bode 4) sťažovateľka neuviedla žiadne iné dôvody samostatne preukazujúce porušenie týchto práv. Z obsahu jej argumentácie možno však vyvodiť, že porušenie týchto práv subsumovala spoločne pod porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru („... odvolací súd ... napadnutým rozhodnutím porušil naše základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy, právo na rovnosť podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“). Z týchto dôvodov namietanie porušenia označených práv považoval ústavný súd za súčasť argumentácie sťažovateľky súvisiacej s namietaným porušením komplexu práv ňou označených ako „právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie“.

22. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti (s prihliadnutím na závery v bode 20) odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (body 5.2 a 5.3) nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2012

